

Adéu, Roca del Frare

Et veiem, "Roca del Frare",
bruna testa humiliada,
fals altar del sol ixent,
relíquia de nostra mar.

Sempre cota nit i dia,
absort en santa homilia,
qui de la vella dreuera
no t'haurà vist en passa!

Per l'engruna que vas veure
tu, tan vell; ella, tan tendra
obrir-se com flor d'abril
en ton dors de penitent

Et besava l'oreig que canta,
et brodaven d'escuma blanca
gregalades, ponents i llevants,
fins que un dia el mar, sense pietat,
d'una forta onada t'enderrocà.

La mar és blava i calma,
la mar està trista i plora,
ella no volia trencar
l'admirada "Roca del Frare"

El passeig mai més serà,
el passeig mai més serà el mateix
sense la teva presència
austera, serena i mística.

Oh, bon Frare penitent!,
colpit per la teva absència
la campana a sa manera,
et dirà com jo et dic ara:
Déu te guardi eternitat,
Déu te guardi eternitat.

Pere Bruguera i Pujol